

opusdei.org

Crist present en els cristians

Text i lectura de l'homilia de sant Josepmaria “Crist present en els cristians” publicada a “És Crist que passa” i pronunciada el 26 de març de 1967.

29/03/2016

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#)

Crist viu. Aquesta és la gran veritat que omple de contingut la nostra fe. Jesús, que morí a la creu, ha ressuscitat, ha triomfat sobre la mort, sobre el poder de les tenebres, sobre el dolor i l'angoixa. No tingueu por, amb aquesta invocació un àngel saludà les dones que anaven al sepulcre; no tingueu por. Vosaltres veniu a cercar Jesús de Natzaret, que va ser crucificat; ja ha ressuscitat, no és aquí.[1] Haec est dies quam fecit Dominus, exultemus et laetemur in ea. Avui és el dia que ha fet el senyor, alegrem-nos.[2]

El temps pasqual és temps d'alegria, d'una alegria que no es limita a aquesta època de l'any litúrgic, sinó que s'assenta en tot moment en el cor del cristià. Perquè Crist viu: Crist no és una figura que passà, que existí en un temps i que se n'anà, deixant-nos un record i un exemple meravellosos.

No: Crist viu. Jesús és l'Emmanuel:
Déu amb nosaltres. La seva
Resurrecció ens revela que Déu no
abandona els seus. *¿És que una dona
pot oblidar el fruit del seu ventre, no
compadir el fill de les seves entranyes?
Doncs ni que ella se n'oblidés, jo no
t'oblidaré mai,*[3] havia promès. I ha
complert la promesa. Déu continua
tenint les seves delícies entre els fills
dels homes.[4]

*Crist viu en la seva Església. “Us dic la
veritat: us convé que me'n vagi;
perquè, si no me'n vaig, no us vindrà
el Consolador; però si marxo, us
l'enviaré”.*[5] Aquests eren els
designis de Déu: Jesús, morint a la
Creu, ens donava l'Esperit de Veritat i
de Vida. Crist roman en la seva
Església: en els seus sagraments, en
la seva litúrgia, en la seva predicació,
en tota la seva activitat.

D'una manera especial Crist continua
present entre nosaltres, en aquesta

donació diària de la Sagrada Eucaristia. Per això la Missa és centre i arrel de la vida cristiana. En tota Missa hi ha sempre el Crist Total, Cap i Cos. *Per Ipsum, et cum Ipso, et in Ipso*. Perquè Crist és el Camí, el Mitjancer; en Ell, ho trobem tot; fora d'Ell, la nostra vida esdevé buida. En Jesucrist, i instruïts per Ell, gosem dir —*audemus dicere*— *Pater noster*, Pare nostre. Gosem dir Pare al Senyor del cel i de la terra.

La presència de Jesús vivent en l'Hóstia Santa és la garantia, l'arrel i la consumació de la seva presència en el món.

Crist viu en el cristià. La fe ens diu que l'home, en estat de gràcia, és *deïficat*. Som homes i dones, no àngels. Éssers de carn i ossos, amb cor i passions, amb tristeses i alegries. Però la divinització redunda en tot l'home com una anticipació de la resurrecció gloriosa. *Crist ha*

ressuscitat d'entre els morts, i ha vingut a ser com les primícies dels difunts. Perquè així com per un home vingué la mort, talment per un home ha de venir la resurrecció dels morts. Puix que, així com en Adam moren tots, així en Crist tots tornaran a la vida.[6]

La vida de Crist és vida nostra, tal com ho prometé als seus Apòstols, el dia de l'Última Cena: *Si algú m'estima, guardarà els meus manaments, i el meu Pare l'estimarà, i vindrem a ell i en ell farem estada.*[7] Per tant, el cristià ha de viure segons la vida de Crist, fent seus els sentiments de Crist, de tal manera que pugui exclamar amb Sant Pau, *non vivo ego, vivit vero in me Christus*,[8] no sóc jo qui viu, sinó que Crist viu en mi.

Jesucrist, fonament de la vida cristiana

He volgut recordar, ni que sigui de passada, alguns dels aspectes d'aquesta vida actual de Crist —*lesus Christus heri et hodie; ipse et in saecula*—,[9] perquè és aquí on rau el fonament de tota la vida cristiana. Si mirem el nostre voltant i considerem el transcurs de la història de la humanitat, observarem progressos i avenços. La ciència ha donat a l'home una major consciència del seu poder. La tècnica domina la natura en un grau major que en èpoques passades, i permet que la humanitat somniï d'arribar a un nivell més alt de cultura, de vida material, d'unitat.

Potser hi haurà algú que se sentirà mogut a matisar aquest quadre, recordant que els homes pateixen, ara, injustícies i guerres, fins i tot pitjors que les dels temps passats. No els manca raó, però per damunt d'aquestes consideracions, jo més m'estimo recordar que, en l'ordre religiós, l'home continua essent

home, i Déu continua essent Déu. En aquest camp, el cim del progrés ja és donat: és Crist, alfa i omega, principi i fi.[10]

En la vida espiritual no hi ha una època nova a la qual arribar. Ja és donat tot en Crist, que morí, i ressuscità, i viu i roman sempre. Cal, però, unir-s'hi per la fe, deixant que la seva vida es manifesti en nosaltres, de manera que es pugui dir que cada cristià és no ja *alter Christus*, sinó *ipse Christus*, el mateix Crist!

Instaurare omnia in Christo, dóna com a lema Sant Pau als cristians d'Efes,[11] informar tot el món amb l'esperit de Jesús, col·locar Crist a l'entranya de totes les coses. *Si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum*,[12] quan seré enlairat de terra, tot ho atrauré cap a mi. Crist, amb la seva Encarnació, amb la seva vida de treball a Natzaret, amb

la seva predicació i miracles per les terres de Judea i de Galilea, amb la seva mort a la Creu, amb la seva Resurrecció, és el centre de la creació. Primogènit i Senyor de tota criatura.

La nostra missió de cristians és proclamar aquesta Reialesa de Crist, anunciar-la amb la nostra paraula i amb les nostres obres. El Senyor vol que el seus siguin a totes les cruïlles de la terra. Alguns els crida al desert, a desentendre's dels avatars de la societat dels homes, per fer que aquests mateixos homes recordin als altres, amb llur testimoni, que Déu existeix. A d'altres, els encomana el ministeri sacerdotal. A la gran majoria, els vol enmig del món, en les ocupacions terrenals. Aquests cristians, per tant, han de dur Crist a tots els àmbits on es desenvolupen les tasques humanes: a la fàbrica, al laboratori, al treball de la terra, al taller de l'artesa, als carrers de les

grans ciutats i a les senderes de muntanya.

M'agrada de recordar, a propòsit d'això, l'escena de la conversació de Crist amb els deixebles d'Emmaús. Jesús camina al costat dels dos homes que gairebé han perdut tota esperança, talment que comença a semblar-los que la vida no té sentit. Ell comprèn el seu dolor, penetra en el seu cor, els comunica quelcom de la vida que hi ha en Ell.

Quan, en arribar al poblet, Jesús fa el gest de passar de llarg, els dos deixebles l'aturen, i gairebé el forcen a romandre amb ells. El reconeixen després quan parteix el pa: el Senyor, exclamen, ha estat amb nosaltres. *Llavors es van dir l'un a l'altre: ¿No és veritat que sentíem el cor abrandar-se'ns quan ens parlava pel camí i ens explicava les Escriptures?*[13] Cada cristià ha de fer Crist present entre els homes; ha d'obrar de tal manera

que els qui el tractin percebin el *bonus odor Christi*,^[14] la bona olor de Crist; ha d'actuar de manera que a través de les accions del deixeble hom pugui descobrir el rostre del Mestre.

El cristià se sap empeltat en Crist pel Baptisme; habilitat a lluitar per Crist, per la Confirmació; cridat a obrar en el món per la participació en la funció reial, profètica i sacerdotal de Crist; fet una sola cosa en Crist per l'Eucaristia, sagrament de la unitat i de l'amor. Per això, com Crist, ha de viure de cara als altres homes, mirant amb amor tots i cadascun dels qui el volten, i la humanitat entera.

La fe ens mena a reconèixer Crist com a Déu, a veure'l com el nostre Salvador, a identificar-nos-hi, obrant com Ell va obrar. El Ressuscitat, després de treure l'apòstol Tomàs dels seus dubtes, tot mostrant-li les

seves ferides, exclama: *sortosos els qui creuen, sense haver vist.*^[15] Aquí —comenta Sant Gregori el Gran— es parla de nosaltres d'una manera particular, perquè nosaltres posseïm espiritualment Aquell que corporalment no hem vist. Es parla de nosaltres, però a condició que les nostres accions siguin conformes a la nostra fe. No creu veritablement sinó aquell qui, en la seva manera d'obrar, posa en pràctica allò que creu. Per això, pensant en aquells que de la fe no en posseeixen més que paraules, diu Sant Pau: *professen conèixer Déu, però el neguen amb les obres.*^[16]

No és possible separar en Crist el seu ésser de Déu Home i la seva funció de Redemptor. El Verb es féu carn i vingué a la terra *ut omnes homines salvi fiant*,^[17] per salvar tots els homes. Amb les nostres misèries i limitacions personals, som uns altres Cristos, el mateix Crist, cridats també a servir tots els homes.

Cal que ressoni una vegada i una altra aquell manament que sempre serà nou enllà dels segles. *Estimats —escriu Sant Joan—, no us escric un manament nou, sinó un manament antic, que vosaltres heu rebut des del començament. Aquest manament antic és la paraula divina que heu sentit. D'altra banda, us escric un manament nou, que és veritable en ell mateix i en vosaltres: ja que les tenebres s'han esvaït i la veritable llum ja resplendeix. El qui diu que està en la llum, i odia el seu germà, encara està en les tenebres. El qui estima el seu germà resta en la llum, i en ell no hi ha escàndol.*[18]

Nostre Senyor ha vingut a portar la pau, la bona nova, la vida, a tots els homes. No solament als rics, ni solament als pobres. No solament als savis, ni solament als ingenus. A tothom. Als germans, que germans som, ja que som fills d'un mateix Pare Déu. No hi ha, doncs, més que

una raça: la raça dels fills de Déu. No hi ha més que un color: el color dels fills de Déu. I no hi ha més que una llengua: la que parla al cor i al cap, sense remor de paraules, però fent-nos conèixer Déu i fent que ens estimem els uns als altres.

Contemplació de la vida de Crist

És aquest amor de Crist el que cada un de nosaltres s'ha d'esforçar a aconseguir, en la pròpia vida. Però per ésser *ipse Christius* cal mirar-se en Ell. No n'hi ha prou amb tenir una idea general de l'esperit de Jesús, sinó que cal aprendre'n els detalls i actituds. I, sobretot, s'ha de contemplar el seu pas per la terra, les seves petjades, per treure'n força, llum, serenitat, pau.

Quan s'estima una persona, se'n desitja saber fins els més mínims detalls, de la seva existència, del seu caràcter, per tal de poder-s'hi identificar. Per això hem de meditar

la història de Crist, des del seu naixement en una menjadora, fins la seva mort i la seva resurrecció.

Durant els primers anys de la meva tasca sacerdotal, solia regalar exemplars de l'Evangelí o bé llibres en els quals s'explicava la vida de Jesús. Perquè cal que la coneguem bé, que la tinguem ben sencera en el pensament i en el cor, talment que en qualsevol moment, sense necessitat de cap llibre, aclucant els ulls, puguem contemplar-la com en una pel·lícula; de manera que, en les diverses situacions de la nostra conducta, ens vinguin a la memòria les paraules i els fets del Senyor.

Així és com ens sentirem ficats en la seva vida. Perquè no es tracta tan sols de pensar en Jesús, de representar-nos aquelles escenes. Hem de ficar-nos-hi de ple, ésser actors. Seguir Crist tan de prop com Santa Maria, la seva Mare, com els primers dotze, com les santes dones,

com aquelles multituds que s'amuntegaven al seu voltant. Si obrem així, si no hi posem entrebancs, les paraules de Crist entraran fins al fons de l'ànima i ens transformaran. Perquè *la paraula de Déu és viva, eficaç i més penetrant que una espasa de dos talls i arriba fins a la divisió de l'ànima i de l'esperit, de les juntures i del moll dels ossos, i és capaç de jutjar sobre els pensaments i les intencions del cor.*[19]

Si volem dur els altres homes fins al Senyor, cal anar a l'Evangelí i contemplar l'amor de Crist. Podríem fixar-nos en les escenes cabdals de la Passió, perquè, com Ell mateix ho va dir, *ningú no té un amor més gran que el qui dóna la pròpia vida pels seus amics*,[20] però podem considerar també la resta de la seva vida, el seu tracte ordinari amb aquells que es toparen amb ell.

Crist, perfecte Déu i perfecte Home, per tal de fer arribar als homes la seva doctrina de salvació i manifestar-los l'amor de Déu, va fer les coses d'una manera humana i divina. Déu condescendeix amb l'home, pren la nostra naturalesa sense reserves, llevat del pecat.

Em fa una profunda alegria considerar que Crist ha volgut ésser plenament home, amb una carn com la nostra. M'emociona contemplar la meravella d'un Déu que estima amb cor d'home.

D'entre tantes escenes com en narren els evangelistes, aturem-nos a considerar-ne algunes, començant pels relats del tracte de Jesús amb els dotze. L'apòstol Joan, qui aboca en el seu Evangeli l'experiència de tota una vida, narra aquella primera conversa amb l'encís d'allò que un hom mai no oblida. *Mestre, on us allotgeu? Jesús els diu: Veniu i ho*

veureu. Hi anaren, doncs, i veieren on s'allotjava, i es van quedar amb Ell aquell dia.[21]

Diàleg diví i humà que va transformar les vides de Joan i d'Andreu, de Pere, de Jaume i de tants d'altres, que preparà llurs cors per escoltar la paraula imperiosa que Jesús els adreçà allà tocant el mar de la Galilea. *Jesús, tot caminant vora el mar de la Galilea, va veure dos germans, Simó, l'anomena't Pere, i Andreu, el seu germà, que tiraven la xarxa a l'aigua, perquè eren pescadors. I els digué: Seguiu-me i faré que esdevingueu pescadors d'homes. Tots dos, a l'instant, havent deixat les xarxes, el seguiren.*[22]

Els tres anys successius, Jesús conviu amb els seus deixebles, els coneix, els respon les preguntes, els resol els dubtes. Es —sí— el Rabbí, el Mestre que parla amb autoritat, el Messies enviat de Déu. Però és alhora

assequible, proper. Un dia Jesús es retira en oració; els deixebles es trobaven a la vora, qui sap si tot mirant-se'l i intentant d'endevinar què deia. En tornar Jesús, un d'ells pregunta: *Domine, doce nos orare, sicut docuit et Ioannes discipulos suos*; ensenyeu-nos a pregar, tal com Joan en va ensenyar també als seus deixebles. *I Jesús respongué: Quan us poseu a pregar, digueu: Pare, sigui santificat el vostre nom...*[23]

Amb autoritat de Déu i amb tendresa d'home, el Senyor rep així mateix els Apòstols els quals, esbalaïts dels fruits de llur primera missió, li comentaven les primícies de l'apostolat: *Veniu a retirar-vos amb mi en un lloc despoblat, i reposeu un xic.* [24]

Una escena molt semblant es repeteix cap a la fi de l'estada de Jesús a la terra, poc abans de l'Ascensió. *Quan ja clarejava, Jesús es*

presentà a la riba, però els deixebles no conegueren que fos Ell. Aleshores Jesús els digué: Nois, que teniu res per a menjar? Aquell que ha preguntat com a home, parla després com a Déu: Tireu la xarxa a la banda dreta de la barca, i en trobareu. La hi van tirar, doncs, i ja no la podien treure per l'abundor de peixos. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava, digué a Pere: És el Senyor.

I Déu els espera a la riba: Així que baixaren en terra veieren unes brases amb peix al damunt, i pa. Jesús els digué: Porteu peixos dels que ara heu agafat. Simó Pere pujà i arrossegà la xarxa a terra, plena de cinquanta-tres peixos grossos; i, malgrat que eren tants, no es va esquinçar la xarxa. Jesús els diu: Veniu, mengeu. Cap dels qui menjaven no gosava preguntar-li: Qui sou, Vós? sabent que era el Senyor. Jesús hi anà, prengué el pa i els en donà, i semblantment féu amb el peix.[25]

Aquesta delicadesa i afecte els manifesta Jesús no solament amb un grup petit de deixebles, sinó amb tots. Amb les santes dones, amb representants del Sanedrí com Nicodem i amb publicans com Zaqueu, amb malalts i amb gent sana, amb doctors de la llei i amb pagans, amb persones individuals i amb multituds enteres.

Ens diuen els Evangelis que Jesús no tenia on reclinar el cap, però ens conten també que tenia amics estimats i de confiança, desitjosos d'acollir-lo a casa. I ens parlen de la seva compassió pels malalts, del seu dolor pels que ignoren i erren, del seu enuig davant la hipocresia. Jesús plora per la mort de Llàtzer, s'aïra amb els marxants que profanen el temple, deixa que el seu cor s'entendreixi davant el dolor de la vídua de Naïm.

Cadascun d'aquests gestos humans és un gest de Déu. *En Crist habita tota la plenitud de la divinitat corporalment.*

[26] Crist és Déu fet home, home perfecte, home enter. I, en la humanitat ens fa conèixer la divinitat.

En recordar aquesta delicadesa humana de Crist, que esmerça la vida al servei dels altres, fem molt més que descriure una forma possible de captenir-se. Anem descobrint Déu. Tota obra de Crist té un valor transcendent: ens fa conèixer la manera d'ésser de Déu, ens convida a creure en l'amor de Déu, que ens va crear i que vol dur-nos a la seva intimitat. *He manifestat el vostre nom als homes del món que m'heu donat; eren vostres, i me'ls heu donats, i han posat en pràctica la vostra paraula. Ara saben que tot el que m'heu donat ve de Vós,*[27] exclamà Jesús en la llarga oració que ens conserva l'evangelista Joan.

Per això, el tracte de Jesús no és un tracte que quedi en simples paraules o en actituds superficials. Jesús es pren l'home seriosament, i li vol donar a conèixer el sentit diví de la seva vida. Jesús sap exigir, col·locar cadascú davant els seus deures, treure els qui l'escolten de la comoditat i del conformisme, per dur-los a conèixer el Déu tres vegades sant. La fam i el dolor commouen Jesús, però per damunt de tot el commou la ignorància. *Jesús veié una gran gentada que l'esperava i se n'apiadà, perquè anaven com ovelles sense pastor, i es posà a instruir-los llargament.*[28]

Aplicació a la nostra vida ordinària

Hem recorregut algunes pàgines dels Sants Evangelis per contemplar Jesús en el seu tracte amb els homes, i aprendre de portar Crist als nostres germans, els homes, essent Crist

nosaltres mateixos. Apliquem aquesta lliçó a la nostra vida corrent, a la pròpia vida. Perquè la vida corrent i ordinària, la que vivim entre els altres conciutadans, els nostres semblants, no és quelcom d'aplanat i sense cap relleu. És, justament en aquestes circumstàncies, on el Senyor vol que la immensa majoria dels seus fills se santifiqui.

Cal tornar a dir una vegada i una altra que Jesús no s'adreçà a cap grup de privilegiats, sinó que vingué a revelar-nos l'amor universal de Déu. Tots els homes són estimats de Déu, de tots n'espera amor. De tots, siguin quines siguin llurs condicions personals, llur posició social, llur professió o ofici. La vida corrent i ordinària no és cosa de poca vàlua; tots els camins de la terra poden ésser ocasió d'un encontre amb Crist, que ens crida a identificar-nos amb

Ell, per acomplir —al lloc on estem— la seva missió divina.

Déu ens crida a través de les incidències de la vida de cada dia, en el sofriment i en l'alegria de les persones amb les quals convivim, en els afanys humans dels nostres companys, en les petiteses de la vida de família. Déu també ens crida a través dels grans problemes, conflictes i tasques que defineixen cada època històrica, atraient esforços i il·lusions d'una gran part de la humanitat.

S'entén molt bé la impaciència, l'angoixa, els desigs inquietants d'aquells que, amb una ànima naturalment cristiana,[29] no es resignen davant la injustícia personal i social que pot crear el cor humà. Tants de segles de convivència entre els homes i, encara, tant d'odi, tanta destrucció, tant de fanatisme

acumulat en ulls que no volen veure-
hi i en cors que no volen estimar.

Els béns de la terra repartits entre
uns pocs; els béns de la cultura
tancats en cenacles. I, a fora, fam de
pa i de saviesa, vides humanes que
són santes, perquè vénen de Déu,
tractades com a simples coses, com a
nombres d'una estadística.

Comprenc i comparteixo aquesta
impaciència, que m'impulsa a mirar
Crist, que continua invitant-nos a
posar en pràctica aquell *manament*
nou de l'amor.

Totes les situacions que travessa la
nostra vida ens porten un missatge
diví, ens demanen una resposta
d'amor, de donació als altres. *Quan el*
Fill de l'Home vindrà amb tota la seva
majestat, acompanyat de tots els
àngels, aleshores s'asseurà al seu tron
de glòria, i farà comparèixer tots els
pobles davant seu. Llavors separarà
els uns dels altres, com el pastor

separa les ovelles dels cabrits, i posarà les ovelles a la seva dreta i els cabrits a l'esquerra.

Aleshores el Rei dirà als de la seva dreta: Veniu, beneïts del meu Pare, a rebre possessió del Regne preparat per a vosaltres des del principi del món. Perquè vaig tenir fam, i em donàreu menjar; vaig tenir set, i em donàreu beure, era foraster, i em vau acollir; despullat, i em vau vestir; malalt, i em visitàreu; era a la presó, i em vinguéreu a veure. Aleshores li respondran els justos: Senyor, ¿quan us vam veure amb fam, i us

donàrem menjar, o amb set, i us donàrem beure? ¿Quan us vam veure foraster, i us vam acollir; o despullat, i us vam vestir? ¿Quan us vam saber malalt o a la presó, i vinguérem a veure-us? I el Rei els respondrà: En veritat us dic que sempre que ho vau fer a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho féreu.[30]

Hem de reconèixer Crist que ens ve a l'encontre, en els nostres germans els homes. Cap vida humana no és una vida aïllada, sinó que s'entrellaça amb d'altres vides. Cap persona no és un vers solt, sinó que tots formem part d'un mateix poema diví, que Déu escriu amb el concurs de la nostra llibertat.

No hi ha res que pugui ésser estrany a l'afany de Crist. Parlant amb profunditat teològica, és a dir, si no ens limitem a una classificació funcional; parlant amb rigor, no podem dir que hi hagi realitats —bones, nobles i fins i tot indiferents— que siguin exclusivament profanes, un cop el Verb de Déu ha fixat la seva estança entre els fills dels homes, ha tingut fam i set, ha treballat amb les seves mans, ha conegut l'amistat i l'obediència, ha experimentat el dolor i la mort. Perquè en Crist *va plaure al Pare de posar la plenitud de*

tot ésser, i de reconciliar per mitjà seu totes les coses amb ell restablint la pau entre el cel i la terra, per la sang de la sang que vessà en la Creu.[31]

Hem d'estimar el món, el treball, les realitats humanes. Perquè el món és bo; fou el pecat d'Adam allò que va trencar la divina harmonia de la creació, però Déu Pare ha enviat el seu Fill unigènit per restablir aquella pau. Per tal que nosaltres, fets fills d'adopció, poguéssim alliberar la creació del desordre, reconciliar totes les coses amb Déu.

Cada situació humana és irrepetible, fruit d'una vocació única que cal viure amb intensitat, tot realitzant-hi l'esperit de Crist. Així, vivint cristianament entre els nostres iguals, de forma ordinària, però coherent amb la nostra fe, serem *Crist present entre els homes*.

En considerar la dignitat de la missió a la qual Déu ens crida, pot sorgir, tal

vegada, la presumpció, la supèrbia, en l'ànima humana. És una falsa consciència de la vocació cristiana, la que encega, la que ens fa oblidar que som fets de fang, que som pols i misèria. Que no solament hi ha mal en el món, al voltant nostre, sinó que el mal és dins de nosaltres, que nia en el nostre cor, fent-nos capaços de vileses i d'egoismes. Solament la gràcia de Déu és roca forta: nosaltres som sorra, i sorra movedissa.

Si recorrem amb la mirada la història dels homes o la situació actual del món, causa dolor de contemplar que, després de vint segles, n'hi ha tan pocs que es diguin cristians, i que els que s'adornen amb aquest nom, son tantes vegades infidels a la seva vocació. Fa anys, una persona que no tenia mal cor, però que no tenia fe, mentre assenyalava un mapamundi, em va comentar: *Heus aquí el fracàs de Crist. Tants de segles procurant ficar*

en l'ànima dels homes la seva doctrina, i vegeu-ne els resultats: no hi ha cristians.

Avui no manquen els qui encara pensen així. Però Crist no ha fracassat: la seva paraula i la seva vida fecunden contínuament el món. L'obra de Crist, la tasca que el seu Pare li encomanà encara no ha arribat a terme, la seva força travessa la història portant la veritable vida i *quan ja totes les coses li hauran estat sotmeses, llavors el mateix Fill se sotmetrà en tant que home al qui li ha sotmès totes les coses, per tal que Déu sigui tot en totes les coses.* [32]

En aquesta feina que va fent en el món, Déu ha volgut que siguem cooperadors seus, ha volgut *córrer el risc de la nostra llibertat*. M'arriba al fons de l'ànima contemplar Jesús acabat de néixer a Betlem: un nen indefens, inerme, incapaç d'oferir

resistència. Déu es lliurà en mans dels homes, se'ns acosta i s'abaixa fins a nosaltres.

Jesucrist, essent de condició divina, no tingué per usurpació la seva igualtat amb Déu, i amb tot s'anorreà, prenent la condició d'esclau.^[33] Déu condescendeix amb la nostra llibertat, amb la nostra imperfecció, amb les nostres misèries. Consenteix que els tresors divins siguin duts en vasos de terrissa, que els fem conèixer mesclant les nostres deficiències humanes amb la seva força divina.

L'experiència del pecat, doncs, no ens ha de fer dubtar de la nostra missió. Certament, els nostres pecats poden fer difícil de reconèixer Crist. Per tant, ens hem d'enfrontar amb les nostres pròpies misèries personals, cercar la purificació, però sabent que Déu no ens ha promès la victòria absoluta sobre el mal durant aquesta

vida, sinó que ens demana lluita.

Sufficit tibi gratia mea,[34] en tens prou amb la meva gràcia, respongué Déu a Pau, que demanava d'ésser alliberat de l'agulló que l'humiliava.

El poder de Déu es manifesta en la nostra feblesa, i ens impulsa a lluitar, a combatre contra els nostres defectes, tot i saber que mai no obtindrem del tot la victòria durant el camí terrenal. La vida cristiana és començar i recomençar constant, renovar-se cada dia.

Crist ressuscita en nosaltres, si ens fem coparticipants de la seva Creu i de la seva Mort. Hem d'amar la creu, la pròpia donació, la mortificació.

L'optimisme cristià no és un optimisme esdolceït, ni tampoc una confiança humana per la qual tot sortirà bé. És un optimisme que enfonsa les seves arrels en la consciència de la llibertat i en la fe de la gràcia; és un optimisme que porta

a exigir-nos a nosaltres mateixos, a esforçar-nos per correspondre a la crida de Déu.

Així, no malgrat la nostra misèria, sinó en certa manera a través de la nostra misèria, de la nostra vida d'homes fets de carn i de fang, es manifesta Crist: en l'esforç per ésser millors, per realitzar un amor que aspira a ser pur, per dominar l'egoisme, per donar-nos plenament als altres, fent de la nostra existència un servei constant.

No vull acabar sense una última reflexió. El cristià, en fer present Crist entre els homes, tot essent ell mateix *ipse Christus*, no tracta solament de viure una actitud d'amor, sinó de donar a conèixer l'Amor de Déu, a través d'aquell amor humà seu.

Jesús ha concebut tota la seva vida com una revelació d'aquest amor: *Felip*, respongué a un dels deixebles,

qui em veu a mi, veu també el Pare.

[35] Seguint aquesta ensenyança, l'apòstol Joan invita els cristians, ja que han conegut l'amor de Déu, que el manifestin amb les seves obres: *Caríssims, estimeu-vos els uns als altres, perquè la caritat ve de Déu, i tot aquell qui estima és fill de Déu i coneix Déu.*

El qui no té aquest amor no coneix Déu, perquè Déu és amor. L'amor de Déu envers nosaltres s'ha manifestat en això: que Déu ha enviat el seu Fill unigènit al món a fi que tinguem la vida per Ell. I en això consisteix el seu amor: que no és perquè nosaltres hàgim estimat Déu, sinó que és Ell qui ens ha estimat primer a nosaltres i ha enviat el seu Fill com a víctima de propiciació pels nostres pecats. Estimats, si Déu ens ha estimat així, també nosaltres hem d'estimar-nos els uns als altres.[36]

Cal, doncs, que la nostra fe sigui viva, que ens dugui realment a creure en Déu i a mantenir-hi un diàleg constant. La vida cristiana ha d'ésser vida d'oració constant, procurant d'estar en la presència del Senyor del matí a la nit i de la nit al matí. El cristià no és mai un home solitari, ja que viu en un tracte continu amb Déu, que és al nostre costat i en el cel.

Sine intermissione orate, mana l'Apòstol, pregueu sense intermissió[37]. I, recordant aquest precepte apostòlic, escriu Sant Climent d'Alexandria: *som manats d'alabar i honorar el Verb, a qui coneixem com a salvador i rei; i per Ell el Pare, no pas en dies escollits, com fan d'altres, sinó constantment al llarg de tota la vida, i de totes les maneres possibles.*[38]

Enmig de les ocupacions de la jornada, en el moment de vèncer la

tendència a l'egoisme, en sentir l'alegria de l'amistat amb els altres homes, en tots aquests instants el cristià ha de retrobar Déu. Per Crist i en l'Esperit Sant, el cristià té accés a la intimitat de Déu Pare, i recorre el seu camí cercant aquest regne, que no és d'aquest món, si bé és en aquest món on s'incoa i prepara. S'ha de tractar Crist, en la Paraula i en el Pa, en l'Eucaristia i en l'Oració. I tractar-lo com es tracta un amic, un ésser real i viu com ho és Crist, perquè ha ressuscitat. Crist, llegim en l'Epístola als Hebreus, *com que subsisteix per sempre, té eternament el sacerdoci. D'on se segueix que també pot salvar perpètuament aquells qui per mitjà d'Ell s'acosten a Déu, ja que és sempre viu per intercedir per nosaltres.*[39]

Crist, Crist ressuscitat, és el company, l'Amic. Un company que es deixa veure només entre ombres, però la realitat del qual omple tota la nostra

vida, i fa que en desitgem la companyia definitiva. *L'esperit i l'esposa diuen: vine. El qui ho escolta, que digui també: vine. I el qui tingui set, que vingui; el qui vulgui, que prengui de franc l'aigua de vida... I el qui testimonia aquestes coses diu: sí, vinc corrents. Així sigui. Veniu, Senyor Jesús.*[40]

[1] Mc XVI, 6 (Evangeli de la Missa del Diumenge de Resurrecció).

[2] Ps CXVII, 24. (Gradual d'aquesta mateixa Missa).

[3] Is XLIX, 14-15.

[4] Cfr. Prv VIII, 31.

[5] Ioh XVI, 7.

[6] 1 Cor XV, 20-22.

[7] Ioh XIV, 23.

[8] Gal II, 20.

[9] Heb XIII, 8.

[10] Cfr. Apoc XXI, 6.

[11] Eph I, 10.

[12] Ioh XII, 32.

[13] Lc XXIV, 32.

[14] Cfr. 2 Cor II, 15.

[15] Ioh XX, 29.

[16] St. Gregori el Gran, *In Evangelia homiliae*, 26, 9. (PL 76, 1202).

[17] Cfr 1 Tim II, 4.

[18] 1 Ioh II, 7-10.

[19] Heb IV, 12.

[20] Ioh XV, 13.

[21] Ioh I, 38-39.

[22] Mt IV, 18-20.

[23] Lc XI, 1-2.

[24] Mc VI, 31.

[25] Ioh XXI, 4-13.

[26] Col II, 9.

[27] Ioh XVII, 6-7.

[28] Mc VI, 34.

[29] Cfr. Tertul·lià, *Apologeticus*, 17
(PL 1, 375).

[30] Mt XXV, 31-40.

[31] Col I, 19-20.

[32] 1 Cor XV, 28.

[33] Phil II, 6-7.

[34] 2 Cor XII, 9.

[35] Ioh XIV, 9.

[36] 1 Ioh IV, 7-11.

[37] 1 Thes V, 17.

[38] Climent d'Alexandria, *Stromota*, 7, 7, 35 (PG 9, 450).

[39] Heb VII, 24-25.

[40] Apoc XXII, 17 i 20.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/mp3-per-
viure-el-temps-pasqual/](https://dev.opusdei.org/ca/article/mp3-per-viure-el-temps-pasqual/) (08/08/2025)